

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ - ΤΜΗΜΑ Ε΄

ΑΠΟΦΑΣΗ 838/2014

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 6 Νοεμβρίου 2013, με την εξής σύνθεση: Αγγ. Θεοφιλοπούλου, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Ε΄ Τμήματος, Ιω. Μαντζουράνης, Αικ. Σακελλαροπούλου, Θ. Αραβάνης, Χρ. Ντουχάνης, Σύμβουλοι, Χρ. Παπανικολάου, Ελ. Μουργιά, Πάρεδροι. Γραμματέας η Ειρ. Δασκαλάκη.

Για να δικάσει την από 1 Νοεμβρίου 2011 αίτηση:

του ..., ο οποίος δεν παρέστη, αλλά ο δικηγόρος που υπογράφει την αίτηση νομιμοποιήθηκε με συμβολαιογραφικό πληρεξούσιο,

κατά των: 1) Υπουργού Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής, 2) Υπουργού Εσωτερικών και 3) Υπουργού Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, οι οποίοι παρέστησαν με τον Κωνσταντίνο Βαρδακαστάνη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Με την αίτηση αυτή ο αιτών επιδιώκει να ακυρωθούν: 1) η, δια της παρελεύσεως απράκτου τριμήνου (από της υποβολής την 5.4.2011 σχετικών αιτήσεων του προς τον Υπουργό Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής πρωτ. 15438, προς τον Γενικό Γραμματέα Αποκεντρωμένης Διοίκησης πρωτ. 11931/8866 και 11928/8863 και προς τον Γενικό Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής πρωτ. 21799 και 21795), παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας για την ανάκληση: α) της υπ΄ αριθμ. 14278/26.4.1985 πράξης του Νομάρχη Διαμερίσματος Ανατολικής Αττικής (ΦΕΚ Δ΄ 363/19.7.1985) και β) της υπ΄ αριθμ. 15059/26.4.1985 πράξης του ίδιου πιο πάνω Νομάρχη, 2) η υπ΄ αριθμ. 2436/30.9.2011 ρητή απόρριψη από τον Δασάρχη Πάρνηθας της από 4.4.2011 (που συμπληρώθηκε με την από 5.8.2011) αίτησης περί της ανάκλησής των εις βάρος του [αιτούντος] εκδοθέντων πρωτοκόλλων επιβολής ειδικής αποζημίωσης (Π.Ε.Ε.Α) με αριθμούς 395/30.9.2010, 4386/20.12.2010, 4388/20.12.2010, 4389/20.12.2010, 394/30.9.2010, 4394/20.12.2010, 4395/20.12.2010, 4396/20.12.2010, 4397/20.12.2010, 393/30.9.2010, 4390/20.12.2010, 4391/20.12.2010, 4392/20.12.2010 και 4393/20.12.2010 και 3) οι υπ΄ αριθμ. 3225/14.10.2011 και

3226/14.10.2011 Π.Ε.Ε.Α του Δασάρχη Πάρνηθας.

Η πιο πάνω αίτηση εισάγεται στο Ε΄ Τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας κατόπιν της από 16 Μαΐου 2012 πράξεως της Επιτροπής του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 3900/2010 και της από 4 Φεβρουαρίου 2013 πράξεως της Προέδρου του Ε΄ Τμήματος.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Συμβούλου Αικ. Σακελλαροπούλου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αντιπρόσωπο των Υπουργών, ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της υπό κρίση αιτήσεως.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης αίτησης καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (υπ΄ αριθ. 1101469, 4609120, 1498118/2011 ειδικά έντυπα παραβόλου).

2. Επειδή, η αίτηση αυτή εισάγεται ενώπιον του Ε΄ Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, κατ΄ εφαρμογή του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 3900/2010 (Α΄ 213), κατόπιν της ΠΑ. 2/2012 πράξεως της Τριμελούς Επιτροπής του ως άνω άρθρου, και αφού τηρήθηκε η προβλεπόμενη στο νόμο διαδικασία.

3. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση ζητείται η ακύρωση των ακόλουθων πράξεων: 1) της, δια της παρελεύσεως απράκτου τριμήνου από της υποβολής των σχετικών αιτήσεων προς τον Υπουργό Π.Ε.Κ.Α., τον Γενικό Γραμματέα Αποκεντρωμένης Διοικήσεως και τον Γενικό Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής, παραλείψεως οφειλομένης νόμιμου ενεργείας για την ανάκληση α) της 14278/1985 πράξεως του Νομάρχη Διαμερίσματος Ανατολικής Αττικής (ΦΕΚ Δ΄ 363), με την οποία κηρύχθηκε αναδασωτέα μείζων χορτολιβαδική έκταση στη θέση Σαράντα Μάρτυρες Αχαρνών, και β) της 15059/1985 πράξεως του ίδιου Νομάρχη, με την οποία παραχωρήθηκε η εν λόγω έκταση στο Δήμο Αχαρνών για τη δημιουργία άλσους, 2) της 2436/30-9-2011 ρητής απορρίψεως από τον Δασάρχη Πάρνηθας της από 4/4/11 αιτήσεως περί της ανακλήσεως των εις βάρος του αιτούντος εκδοθέντων πρωτοκόλλων

επιβολής ειδικής αποζημίωσης (Π.Ε.Ε.Α) με αριθμούς 395/10, 4386/10, 4388/10, 4389/10, 394/10, 4394/10, 4395/10, 4396/10, 4397/10, 393/10, 4390/10, 4391/10, 4392/10 και 4393/10, καθώς και 3) των 3225/14-10-11 και 3226/14-10-2011 Π.Ε.Ε.Α του Δασάρχη Πάρνηθας.

4. Επειδή, με την πιο πάνω πράξη της Τριμελούς Επιτροπής του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 3900/2010, που δημοσιεύθηκε προσηκόντως σε δύο αθηναϊκές εφημερίδες, έγινε δεκτό σχετικό αίτημα του ήδη αιτούντος να εισαχθεί στο Συμβούλιο Επικρατείας η ως άνω αίτηση ακυρώσεώς του που εκκρεμούσε ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, προκειμένου να κριθεί το γενικότερο ενδιαφέροντος ζήτημα αν αναδάσωση που έχει κηρυχθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 39 παρ. 6 του ν. 998/1979 (Α' 289), σε συνδυασμό με το άρθρο 74 παρ. 1 του ίδιου νόμου, διατηρείται μετά την ένταξη της αναδασωτέας εκτάσεως σε Γενικό Πολεοδομικό Σχέδιο ως οικοδομήσιμου χώρου και εάν στην περίπτωση αυτή ανακύπτει υποχρέωση της Διοίκησης να άρει ή να ανακαλέσει την αναδάσωση.

5. Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα εξής: Ο αιτών φέρεται ως ιδιοκτήτης αγροτεμαχίου εκτάσεως 251,15 τ.μ., κειμένου στη θέση «...» Αχαρνών, στη συμβολή των οδών ..., το οποίο απέκτησε με το 14551/14-1-1981 συμβόλαιο αγοράς του Συμβολαιογράφου Αχαρνών ...από τον .... Επί του εν λόγω αγροτεμαχίου, κείνται κτίσματα επιφανείας 69,6, 134,15 και 4,15 τ.μ, για τη διατήρηση των οποίων έχουν εκδοθεί περισσότερα Πρωτόκολλα Επιβολής Ειδικής Αποζημίωσης αυθαιρέτων σε βάρος του αιτούντος, δυνάμει του άρθρου 114 παρ. 5 του ν. 1892/1990, και ειδικότερα τα με αριθμούς 395/10, 4386/10, 4388/10, 4389/10, 394/10, 4394/10, 4395/10, 4396/10, 4397/10, 393/10, 4390/10, 4391/10, 4392/10, 4393/10, 3225/11 και 3226/11. Εξάλλου, με τις 2724/2005 και 2767/2005 αποφάσεις του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Αττικής διετάχθη η κατεδάφιση δύο μανδρών και ενός κτίσματος διαστάσεων 17,30 X 7,50, για το λόγο ότι είχαν κατασκευασθεί αυθαιρέτως σε αναδασωτέα έκταση, κατά το άρθρο 114 ν. 1892/1990, ενώ προσφυγές του αιτούντος κατά των εν λόγω αποφάσεων απορρίφθηκαν με τις 217-218/2009 αποφάσεις του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Το ως άνω αγροτεμάχιο αποτελεί τμήμα μείζονος δημόσιας χορτολιβαδικής εκτάσεως στη θέση «Σαράντα μάρτυρες» του Δήμου Αχαρνών, εμβαδού 150.272 τ.μ., η οποία κηρύχθηκε αναδασωτέα για τη δημιουργία άλσους με την 14278/26-4-1985 πράξη του Νομάρχη

Διαμερίσματος Ανατολικής Αττικής (ΦΕΚ Δ' 363), κατ' εφαρμογή του άρθρου 39 παρ. 6 του ν. 998/1979 (Α' 289), σε συνδυασμό με το άρθρο 74 παρ. 1 του ίδιου νόμου. Ακολούθως, με την 15059/1985 πράξη του ίδιου Νομάρχη η εν λόγω έκταση παραχωρήθηκε κατά κυριότητα στο Δήμο Αχαρνών για τη δημιουργία άλσους με τη διενέργεια αναδασώσεων σε συνεργασία με τη Δασική Υπηρεσία. Στην εν λόγω πράξη αναφέρεται, μεταξύ άλλων, ότι σε περίπτωση που θα εκλείψει ή οποτεδήποτε ήθελε μεταβληθεί ο σκοπός για τον οποίο παραχωρείται η έκταση ή εάν δεν τηρηθεί ο όρος περί απαγορεύσεως οιασδήποτε εγκαταστάσεως στο χώρο αυτό, η έκταση θα επανέλθει χωρίς άλλες διατυπώσεις στη Δασική Υπηρεσία και η απόφαση αυτή παύει να ισχύει. Τμήμα της ανωτέρω μείζονος εκτάσεως, που κηρύχθηκε αναδασωτέα, εντός της οποίας βρίσκεται και το αγροτεμάχιο, φερόμενο ως ιδιοκτησίας του αιτούντος, έχει ενταχθεί στο Γενικό Πολεοδομικό Σχέδιο του Δήμου Αχαρνών με προβλεπόμενη τη χρήση γενική κατοικίας, σύμφωνα με την 366/2004 απόφαση του Υπουργού Περιβάλλοντος περί τροποποιήσεως του Γ.Π.Σ. του Δήμου Αχαρνών (ΦΕΚ Δ' 13). Το εν λόγω ακίνητο δεν βρίσκεται εντός ρυμοτομικού σχεδίου. Στις 5/4/2011 ο αιτών υπέβαλε αίτηση προς τον Γενικό Γραμματέα Αποκεντρωμένης Διοικήσεως Αττικής (με αρ. πρωτ. 11928/8863/11 στην Αποκεντρωμένη Διοίκηση Αττικής, 15438/11 στο Υπουργείο Π.Ε.Κ.Α. και 21789/11 στην Περιφέρεια Αττικής), με την οποία ζητούσε να ανακληθούν οι ανωτέρω 14278/1985 και 15059/1985 πράξεις του Νομάρχη Διαμερίσματος Ανατολικής Αττικής περί κηρύξεως αναδασωτέας και περί παραχωρήσεως της εν λόγω εκτάσεως στο Δήμο Αχαρνών, επειδή ο σκοπός της αναδασώσεως και της παραχωρήσεως «ουδόλως επραγματοποιήθησαν ουδ' ηθελήθη να πραγματοποιηθούν» και για το λόγο αυτό με την 355/2004 απόφαση του Υπουργού Περιβάλλοντος περί τροποποιήσεως του Γ.Π.Σ. του Δήμου Αχαρνών προεβλέφθη για την εν λόγω περιοχή η χρήση της γενικής κατοικίας. Στις 14/4/11 η εν λόγω αίτηση διαβιβάστηκε στο Δασαρχείο Πάρνηθας για να εισηγηθεί επί των ζητημάτων της και στις 6/7/2011 απερρίφθη σιωπηρώς δια της παρελεύσεως απράκτου τριμήνου. Ακολούθως, στις 30/1/2012 το Δασαρχείο Πάρνηθας εισηγήθηκε αρνητικά ως προς την εν λόγω αίτηση λαμβάνοντας υπόψη ότι η χορτολιβαδική έκταση που κηρύχθηκε αναδασωτέα ήταν δημόσια και όχι ιδιωτική, ώστε να εμπίπτει στις διατάξεις του άρθρου 43 παρ. 1 του ν. 998/79, ότι η εν λόγω έκταση

ορθώς κηρύχθηκε αναδασωτέα και ότι η μη ολοκλήρωση της αναδάσωσης από το Δήμο Αχαρνών μέχρι σήμερα δεν δεσμεύει τη Διοίκηση να προβεί σε άρση της αναδάσωσης και για το λόγο ότι η έκταση δεν είναι πλέον δημόσια αλλά έχει παραχωρηθεί στο Δήμο Αχαρνών. Εξάλλου, στις 4/4/11 ο αιτών είχε υποβάλλει στο Δασάρχη Πάρνηθας αίτηση για την ανάκληση των προαναφερθεισών Π.Ε.Ε.Α που είχαν επιβληθεί σε βάρος του εντός του έτους 2010, η οποία, αφού συμπληρώθηκε με το από 5/8/11 υπόμνημά του (με το οποίο, μεταξύ άλλων, προσκομίσθηκαν άδεια εργασιών μικρής κλίμακας στην επίδικη έκταση από την Πολεοδομία Αγ. Παρασκευής, που δεν αφορά όμως τα επίδικα αυθαίρετα, και έγγραφα για την ένταξη της επίδικης περιοχής στο Γ.Π.Σ και το υπό εκπόνηση ρυμοτομικό σχέδιο), απορρίφθηκε ρητά με την 2436/30-9-2011 απόφαση του Δασαρχείου Πάρνηθας. Τέλος, σε βάρος του αιτούντος εκδόθηκαν και οι 3225/ 14-10-11 και 3226/14-10-2011 Π.Ε.Ε.Α του Δασάρχη Πάρνηθας που αφορούν στη διατήρηση των προαναφερθέντων αυθαιρέτων κτισμάτων για το διάστημα από 20/5/2010 έως 19/5/2011. Κατά των προαναφερθεισών σιωπηρών ή ρητών απορρίψεων των αιτήσεων του περί ανακλήσεως των ως άνω πράξεων και κατά των τελευταίων Π.Ε.Ε.Α ασκήθηκε η κρινόμενη αίτηση την 1/11/2011 ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, η οποία εισήχθη τελικώς προς συζήτηση ενώπιον του Ε' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας.

6. Επειδή, ο αιτών φερόμενος ως ιδιοκτήτης τμήματος της επίδικης έκτασης ενεπλάκη στη διοικητική διαδικασία που αφορά την ανάκληση της πράξης αναδασώσεως και επιβλήθηκαν σε βάρος του τα προαναφερθέντα πρωτόκολλα επιβολής ειδικής αποζημίωσης, ως εκ τούτου δε ασκεί καταρχήν με έννομο συμφέρον την κρινόμενη αίτηση.

7. Επειδή, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 24 παρ. 1 και 2 και 117 παρ. 3 του Συντάγματος, προκύπτει ότι τα δάση και οι δασικές εκτάσεις υπάγονται, ως φυσικά αγαθά και ανεξάρτητα από την ειδικότερη ονομασία τους ή τη θέση τους σε σχέση με οικιστικές περιοχές, σε ιδιαίτερο προστατευτικό καθεστώς για να διατηρηθεί η χρήση κατά τον προορισμό τους και να διαφυλαχθεί η οικολογική ισορροπία. Εξάλλου, στο ίδιο προστατευτικό καθεστώς υπάγονται καταρχήν και οι εκτάσεις που κηρύσσονται αναδασωτέες, είτε για την αναδημιουργία προϋπαρχούσης δασικής βλαστήσεως, είτε για τη δάσωση το πρώτον και δη ανεξαρτήτως αν η πράξη κηρύξεως της αναδασώσεως έχει εκδοθεί πριν ή μετά την

ισχύ του Συντάγματος (βλ. Ολομ. ΣΤΕ 2778/1988, ΣΤΕ 5392/2012, 2171/1994).

8. Επειδή, σε εκτέλεση των συνταγματικών αυτών διατάξεων έχει εκδοθεί ο ν. 998/1979 «περί προστασίας των δασών και των δασικών εν γένει εκτάσεων της χώρας» (Α' 289), ο οποίος στο πέμπτο κεφάλαιο (άρθρα 37-44) ρυθμίζει την κήρυξη και την άρση της αναδάσωσης. Στο άρθρο 3 του νόμου δίδεται ο ορισμός του δάσους (παρ. 1), της δασικής εκτάσεως (παρ. 2), ορίζεται δε περαιτέρω στην παράγραφο 5 ότι: « Στις διατάξεις του παρόντος νόμου υπάγονται και τα εντός των πόλεων και των οικιστικών περιοχών πάρκα και άλση, καθώς και οι εκτάσεις που κηρύσσονται ή έχουν κηρυχθεί με πράξη της αρμόδιας αρχής ως δασωτέες ή αναδασωτέες». Στο άρθρο 37 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι: "1. Ως αναδάσωσης νοείται η αναδημιουργία της καθ' οιονδήποτε τρόπον καταστραφείσης ή σημαντικώς αραιωθείσης ή άλλως πως υποβαθμισθείσης δασικής βλαστήσεως, είτε διά της φυτεύσεως ή σποράς, είτε διά της διευκολύνσεως της φυσικής αναγεννήσεως, προς δημιουργίαν δάσους ή δασικής εκτάσεως. 2. Εν τη εννοία της αναδασώσεως περιλαμβάνεται και η το πρώτον ενεργουμένη διά σποράς ή φυτεύσεως δασικών φυτών δάσωσης ασκεπών εκτάσεων, αι οποίαι δεν έχουν ουδέ είχον εις το παρελθόν τον χαρακτήρα δάσους ή δασικής εκτάσεως". Στο άρθρο 39 παρ. 6 του ως άνω νόμου ορίζονται τα εξής: «Δημόσια χορτολιβαδικά εδάφη, τα οποία δεν εξυπηρετούν ή δεν προκρίνονται δια την εξυπηρέτησιν άλλων εκ δημοσίου συμφέροντος επιβαλλομένων σκοπών κατά τα εν άρθρω 74 παρ. 1 οριζόμενα, κηρυσσόμενα αναδασωτέα δύναται να παραχωρούνται κατά κυριότητα εις δήμους ή κοινότητας προς δημιουργίαν πάρκων ή αλσών ή δασών αναψυχής ή προστατευτικών δασών. Η παραχώρησις ενεργείται δι' αποφάσεως του Υπουργού Γεωργίας και τελεί πάντοτε υπό τον όρον της συντηρήσεως του πάρκου ή του άλσους ή δάσους υπό του Δήμου ή Κοινότητας. Η φύτευσις δύναται να βαρύνει είτε το Δημόσιον είτε τον Δήμον ή Κοινότητα είτε και αμφότερα τα μέρη, ως κατά περιπτώσιν ο Υπουργός Γεωργίας θέλει ορίσει. Εάν δεν τηρηθούν οι όροι της παραχωρήσεως, αίρεται αυτοδικαίως η παραχώρησις και η κυριότης της εκτάσεως επανέρχεται εις το Δημόσιον». Περαιτέρω, στο άρθρο 74 παρ. 1 του ίδιου νόμου, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, ορίζονται τα εξής: «Δημόσια χορτολιβαδικά εδάφη, τα οποία δεν περιλαμβάνονται εντός δασών ή δασικών εκτάσεων, ώστε να αποτελούν μετά της δασικής βλαστήσεως ενιαίον σύνολον κατά τα

εν άρθρο 3 παρ. 3 προβλεπόμενα, ουδέ κηρύσσονται ένεκα του προστατευτικού αυτών χαρακτήρος ή εξ άλλου λόγου δασωτέα κατά τα εν άρθρω 38 παρ. 1 έως και 3 οριζόμενα, αφού χαρτογραφηθούν περιέρχονται, εντός πενταετίας από της ενάρξεως της ισχύος του παρόντος νόμου, εις την διαχείρισιν της Γενικής Διευθύνσεως Γεωργικής Αναπτύξεως και διατίθενται προς αγροτική ή κτηνοτροφικήν εκμετάλλευσιν κατά τας κείμενας διατάξεις ή παραχωρούντας προς εξυπηρέτησιν των εν κεφαλαίω ΣΤ' του παρόντος νόμου αναφερομένων σκοπών». Εξάλλου, στο άρθρο 43 παρ. 1 του ν. 998/1979 ορίζεται ότι: «1. Η κήρυξις ως αναδασωτέας ιδιωτικής εκτάσεως συνιστά λόγον απαλλοτριώσεως ταύτης δια την πραγματοποίησιν της αναδασώσεως θεωρουμένης ως δημοσίας ωφελείας, υπό τας κατωτέρω προϋποθέσεις». Στο δε άρθρο 44 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι: «1. Η μη κατά νόμον έγκαιρος συντέλεσις αναγκαστικής απαλλοτριώσεως αφορώσης εις ιδιωτικήν έκτασιν, κηρυχθείσαν αναδασωτέαν και η οποία προ της σχετικής αποφάσεως δεν αποτελεί δάσος ή δασικήν έκτασιν, συνεπάγεται την υποχρέωσιν της Διοικήσεως προς άρσιν της αναδασώσεως. Αύτη ενεργείται δι ομοίας προς την κήρυξιν της αναδασώσεως αποφάσεως, τη αιτήσει του ιδιοκτήτου. 2. Επιτρέπεται δι' ομοίας ως άνω αποφάσεως η άρσις της αναδασώσεως δημοσίας εκτάσεως, ή οποία δεν απετέλει δάσος ή δασικήν έκτασιν, εφ' όσον μετά την πάροδον πενταετίας από της κηρύξεως αυτής αποδεικνύεται το ανέφικτον της πραγματοποιήσεως της αναδασώσεως. 3. ... 4. Για την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου αυτού, καθώς και όταν ανακαλείται πράξη κηρύξεως εκτάσεως αναδασωτέας για οποιαδήποτε πραγματική ή νομική αιτία, απαιτείται απόφαση της Πρωτοβάθμιας Επιτροπής του άρθρου 10 του ν. 998/1979, επί της προτάσεως της οικείας Δασικής Υπηρεσίας».

9. Επειδή, κατά γενική αρχή του διοικητικού δικαίου, η άρνηση της Διοικήσεως, να προβεί κατόπιν σχετικής αιτήσεως του ενδιαφερομένου, σε ανάκληση και παράνομης ακόμη διοικητικής πράξης δεν συνιστά εκτελεστή διοικητική πράξη και δη παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας, δυνάμενη να προσβληθεί με αίτηση ακυρώσεως. Η σχετική άρνηση, όμως, πρέπει να αιτιολογείται νομίμως, εφόσον η Διοίκηση επιλήφθηκε σχετικού αιτήματος του ενδιαφερομένου και αποφάνθηκε κατόπιν νέας κατ' ουσίαν έρευνας, οπότε αυτή έχει εκτελεστό χαρακτήρα (βλ. ΣτΕ 3985/2008, 235/ 2004, 2830/1999). Περαιτέρω, ειδικώς επί πράξεων

κηρύξεως αναδασώσεως, προκειμένου να στοιχειοθετηθεί κατ' αρχήν υποχρέωση της Διοικήσεως να εξετάσει κατ' ουσίαν σχετικό αίτημα και, ενδεχομένως, να ανακαλέσει την πράξη, πρέπει, κατά το Σύνταγμα, να τεθούν υπόψη της νέα συγκεκριμένα στοιχεία, τα οποία, αληθή υποτιθέμενα, θεμελιώνουν πλάνη περί τα πράγματα και ανατρέπουν την πραγματική βάση, στην οποία στηρίχθηκε η κήρυξη της αναδασώσεως. Άλλως, η απόφαση περί αναδασώσεως είναι δυνατόν να αρθεί μόνον όταν έχει αυτή υλοποιηθεί και έχει ολοκληρωθεί η αναβίωση της καταστραφείσας δασικής βλάστησης (βλ. ΣτΕ 3985/2008, 3887/2007, 235/2004).

10. Επειδή, περαιτέρω, όπως έχει παγίως κριθεί, η εκ του Συντάγματος επιβαλλομένη προστασία των δασών και δασικών εκτάσεων έχει την έννοια της προστασίας τους ως δασικών οικοσυστημάτων. Αποκλείεται, καταρχήν, η ένταξη δασικού οικοσυστήματος σε οικιστική περιοχή, έστω και αν η ένταξη γίνεται υπό τη μορφή δημιουργίας κοινοχρήστων χώρων που διατηρούν το δασικό τους χαρακτήρα (βλ. ΣτΕ 3562/2008, 1589/1999, ΠΕ 58/2009, 131/2007, 246/2000). Τα τμήματα δασών και δασικών εκτάσεων, τα οποία γειτνιάζουν με οικισμούς, όταν κατ' εξαίρεση εντάσσονται στο σχέδιο, χάριν της ενότητας του πολεοδομικού σχεδιασμού, διατηρούν υποχρεωτικά αναλλοίωτο το δασικό τους χαρακτήρα, απαγορεύεται δε ως προς αυτούς κάθε άλλη χρήση, πλην της κατά προορισμό χρήσης των δασών, ενώ εφαρμόζονται ως προς αυτά οι διατάξεις της δασικής νομοθεσίας (ΣτΕ 487/2007, 3745/2004).

11. Επειδή, εξάλλου, κατά τα οριζόμενα στις διατάξεις του ν. 1337/ 1983 (Α' 33), - ήδη άρθρο 38 και επόμενα του Κώδικα Βασικής Πολεοδομικής Νομοθεσίας, Κ.Β.Π.Ν. Δ' 580 - για κάθε συγκεκριμένη περίπτωση ένταξης ή επέκτασης πόλης ή οικισμού καταρτίζεται γενικό πολεοδομικό σχέδιο (άρθρο 2 παρ. 1), το οποίο περιλαμβάνει τη γενική πρόταση της πολεοδομικής οργανώσεως που περιέχει, μεταξύ άλλων, και σε συνάρτηση με αυτήν, τις χρήσεις γης, την υποδιαίρεση της περιοχής επέκτασης σε ζώνες πυκνοδομημένες ή αδόμετες και τις τυχόν απαγορεύσεις δομήσεως και χρήσεως (άρθρο 2 παρ. 2). Περαιτέρω, κατά τον αυτό ν. 1337/1983, το γενικό πολεοδομικό σχέδιο εγκρίνεται με απόφαση του Υπουργού Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε., η δημοσίευση της οποίας στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως αποτελεί την αναγνώριση της περιοχής ως οικιστικής (άρθρο 3 παρ. 6). Εν συνεχεία δε συντάσσεται πολεοδομική μελέτη, που εναρμονίζεται με τις κατευθύνσεις του

γενικού πολεοδομικού σχεδίου, εξειδικεύει τις προτάσεις και τα σχετικά προγράμμάτα του (άρθρο 6 παρ. 2), περιέχει, μεταξύ άλλων, τους οικοδομήσιμους χώρους (άρθρο 6 παρ. 4 περ. ε'), αποτελείται από το πολεοδομικό σχέδιο που συντάσσεται βάσει των διαγραμμάτων που προβλέπονται στην ανωτέρω παρ. 3 (άρθρο 6 παρ. 5) και εγκρίνεται με π.δ. (άρθρο 7 παρ. 1), που έχει τις συνέπειες εγκρίσεως σχεδίου πόλεως κατά τις διατάξεις του από 17.7 - 16.8.1923 Ν.Δ/τος (άρθρο 7 παρ. 2). Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, ως οικοδομήσιμοι χώροι, οι οποίοι δεν υπάγονται στις ρυθμίσεις του ν. 998/ 1979, σύμφωνα με το προμνησθέν άρθρο 3 παρ. 6 του νόμου αυτού, νοούνται οι χώροι, οι οποίοι βρίσκονται σε περιοχές αναγνωρισθείσες ως οικιστικές με το γενικό πολεοδομικό σχέδιο, και εν συνεχεία έχουν χαρακτηριστεί οικοδομήσιμοι χώροι με σχετική πολεοδομική μελέτη εγκεκριμένη με π.δ/γμα κατά τις ανωτέρω πολεοδομικές διατάξεις, δεδομένου ότι για το χαρακτηρισμό ορισμένης εκτάσεως ως οικοδομήσιμου χώρου απαιτείται η ολοκλήρωση του πολεοδομικού σχεδιασμού με την τήρηση της ανωτέρω διαδικασίας και δεν αρκεί η ένταξή της σε γενικό πολεοδομικό σχέδιο (ΣΤΕ 2260/2002).

12. Επειδή, από το συνδυασμό των ως άνω διατάξεων των νόμων 998/1979 και 1337/1983 προκύπτει ότι εντός των Γενικών Πολεοδομικών Σχεδίων, τα οποία αποτελούν πρόταση μόνο πολεοδομικής οργάνωσης, δεν αποκλείεται να συμπεριλαμβάνονται δασικές ή αναδασωτέες εκτάσεις, (ΣΤΕ 487/2007, 3745/2004, 2260/2002), οι οποίες όμως παραμένουν εκτός σχεδίου, μπορούν δε να συμπεριληφθούν στο σχέδιο κατά το επόμενο στάδιο πολεοδομικού σχεδιασμού, αυτό της πολεοδομικής μελέτης, μόνον υπό τις ανωτέρω αυστηρές προϋποθέσεις, διατηρώντας πάντα το δασικό τους χαρακτήρα.

13. Επειδή, υπό τα ανωτέρω δεδομένα, από το γεγονός της εντάξεως της επίδικης αναδασωτέας εκτάσεως στο Γ.Π.Σ με χρήση γενικής κατοικίας, σε καμία περίπτωση δεν αποκλείεται η υλοποίηση του σκοπού της παραχωρήσεως, ούτε καθίσταται ανέφικτη η αναδάσωση και συνεπώς, δεν προκύπτει η εγκατάλειψη του σκοπού εκδόσεως των σχετικών πράξεων. Είναι, δε, δυνατόν κατά την εξειδίκευση του Γενικού Πολεοδομικού Σχεδίου ή και προηγουμένως να υλοποιηθεί ο σκοπός της αναδασώσεως και της παραχωρήσεως της επίδικης εκτάσεως προς το Δήμο, με τη δημιουργία κοινόχρηστου χώρου πρασίνου, δεδομένου άλλωστε, ότι από το φάκελο της εντάξεως της επίδικης περιοχής σε Γ.Π.Σ. προκύπτει ότι οι μικρές κλίμακας

κοινόχρηστοι χώροι πρασίνου δεν αποτυπώθηκαν στους χάρτες χρήσεων γης του σχεδίου για λόγους ομοιογενούς εμφάνισης, αλλά αφέθηκαν να προσδιοριστούν στο πλαίσιο της Πολεοδομικής Μελέτης (βλ. από 17/6/2003 συμπληρωματική εισήγηση προς την Εκτελεστική Επιτροπή του Οργανισμού Αθήνας). Επίσης, στο 90490/03/3394/18-3-2003 έγγραφο της Διεύθυνσης Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος του Υπουργείου Γεωργίας, που ελήφθη υπόψη για την έκδοση του Γ.Π.Σ., αναφέρεται ως προς την επίδικη περιοχή (αναδασωτέα έκταση στην περιοχή «Σαράντα μάρτυρες») ότι δεν μπορεί παρά να έχει τη χρήση «αστικό πράσινο». Συνεπώς, η η προσβαλλόμενη άρνηση ανακλήσεως των πράξεων αναδάσωσης και παραχώρησης δεν συνιστά παράλειψη οφειλόμενης ενέργειας κατά την έννοια του άρθρου 45 παρ. 4 του π. δ/τος 18/1989, παραδεκτώς προσβλητή με αίτηση ακυρώσεως. Πέραν τούτου, ακόμη και αν ανακαλείτο η επίδικη πράξη παραχώρησης, η επίμαχη έκταση θα επέστρεφε στο Δημόσιο, κατά την ρητή πρόβλεψη της πράξης παραχώρησης, δεδομένου ότι τα προβαλλόμενα εκ μέρους του αιτούντος δικαιώματα ιδιοκτησίας στην επίμαχη έκταση βασίζονται στον χαρακτηρισμό της ως ιδιωτικής, μεταξύ των συμβαλλομένων, κατά την κατάρτιση του μεταξύ τους συμβολαίου αγοραπωλησίας, ενώ δεν προκύπτει ότι ο αιτών έχει αναγνωρισθεί ως κύριος της εκτάσεως αυτής με απόφαση του αρμόδιου για το ζήτημα αυτό δικαστή, δηλαδή των πολιτικών δικαστηρίων. Ως εκ τούτου δεν τίθεται ζήτημα παραβίασης του δικαιώματος ιδιοκτησίας του αιτούντος, κατά το άρθρο 17 του Συντάγματος και το άρθρο 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ (πρβλ. ΣΤΕ 2939/2012).

14. Επειδή, εξάλλου, η προσβαλλόμενη άρνηση ανακλήσεως των πρωτοκόλλων επιβολής ειδικής αποζημίωσης σε βάρος του αιτούντος, με την οποία ο Δασάρχης Πάρνηθας επικαλείται το γεγονός ότι η επίδικη έκταση δεν είναι εντός σχεδίου πόλεως, αλλά εντός εγκεκριμένου Γ.Π.Σ. και συνεπώς, ορθά έγινε η εφαρμογή των διατάξεων της δασικής νομοθεσίας για την προστασία της, είναι νόμιμα αιτιολογημένη, σύμφωνα με τα όσα έχουν ήδη εκθεθεί, απορριπτομένων ως αβάσιμων των ισχυρισμών του αιτούντος.

15. Επειδή, τέλος, κατά των ευθέως προσβαλλομένων πράξεων επιβολής ειδικής αποζημίωσης του Δασάρχη Πάρνηθας, δεν προβάλλονται αυτοτελείς λόγοι ακυρώσεως, ενώ κατά τα παγίως κριθέντα, τα ζητήματα που αφορούν στο δασικό χαρακτήρα της εκτάσεως δεν μπορεί να εξετασθούν

παρεμπιπτόντως επ' αυκαιρία προσβολής των πρωτοκόλλων επιβολής αποζημιώσεως. (ΣΤΕ 1817/2012, 1785/2001 7μελούς).

16. Επειδή, κατόπιν τούτων, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Δια ταύτα

Απορρίπτει την αίτηση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου και

Επιβάλλει σε βάρος του αιτούντος τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου, που ανέρχεται σε τετρακόσια εξήντα (460) ευρώ.